

[Oluf Pedersen.]

bør lade de nuværende Priser paa Landbrugsvare være normgivende, saa at vi i Hovedsagen kan standse Prisstigningen.

Om Arbejdernes Lønninger er sagt, at Arbejderne kun har faaet halv Dækning for Prisstigningen, og dette er vist rigtigt, men det maa dog tilføjes, at de erhvervsmæssige Muligheder ikke betinger fuld Dækning. Paa den anden Side skal der jo være Mening i alting, og derfor kommer vi ikke uden om en Nedskæring ogsaa af Kapital og Gældsforpligtelser. Saa vidt jeg kan se, vil vi faa Valget imellem en uheldig Inflation og en ligelig Formuenedskrivning. Medens Inflation virker ulige og uretfærdigt, kan en Formueafgift gennemføres, saa at den ikke krænker nogen berettiget Interesse. Der er jo nemlig intet galt i, at Formuerne nedskrives med saa stor en Part, at det svarer til Jordværdien, Toldbeskyttelse og den offentlige Gæld, thi dette er kun Papirværdier eller falsk Kapital.

Det drejer sig om mange, mange Penge. Og naar Arbejderne og mange, mange andre maa ned med deres Realløn, saa bør denne Betaling for ikke ydet Arbejde naturligvis ogsaa væk. Vi har simpelt hen ikke Raad til at opretholde denne Udbytning bl. a. til Plutokratiet.

Det vil være Uret imod det arbejdende Folk, om man lader den falske Kapital bestaa, og jeg synes, det vilde være en god Frugt af vort Samarbejde, en skøn Musik uden falske Toner, om vi her handlede med alles Tarv for Øje.

Nu har vi hørt om visse Tilskud til politisk Arbejde, vi har set, at det har frugtet. Jeg vil blot sige, at det bør ikke hindre mit Ønskes Opfyldelse, at det ikke kan vente Tilskud fra Hr. Sehesteds Majoratsfond.

Og der er en særlig Grund til, at jeg venter at føre denne Politik til et sejrrikt Resultat. Det vil nemlig ske, om man gaar i Lære hos Bondefrigørelsens Mænd, og det vil ske, om man følger Forordningen af 5. Juni 1848 om en Krigshartkornsskat, paa-lignet Jorden, men med Ret til Fradrag i Renten, og det vil ogsaa ske, om man følger vor aandelige Stormand, Grundtvig, som stærkere end nogen anden slog fast, at Jorden er vi alle fælles om, den kan ikke erhverves som anden Ejendom, vi skal alle være Medejere af Fædrelandet. Det er ud fra disse Synspunkter, jeg venter, at den nationale danske Politik, vort danske System vil føre Rigsdag og Regering ind i den Forstaaelse af Realiteterne, som maa give et Resultat. Vi handler i dansk Aand, om vi sætter ind her.

Jeg var inde paa denne Tankegang for nogle Dage siden, da det drejede sig om at skaffe Midler til Dækning af de Omsætnings-skatte, som vi alle var kede af. Desværre var der nogle, som foretrak dem fremfor en Formueafgift paa $\frac{1}{4}$ pCt., som havde været nok for dette Finansaar. Jeg foreslog at ligne Afgift paa fast Ejendom som en Grundskyld mod at give Skødehaverne Regres over for Pantekreditorerne ganske som ved Forordningen af 5. Juni 1848. Og det var jo helt ligetil, at denne Formueafgift blev modsvaret — for de smaa Formuer helt og for de store Formuer delvis — gennem Ophævelse af Omsætningsskatten. En saadan Omlægning af Skatten fra Arbejdet, hvor den trykker, og til Jorden, hvor den virker nyttig, er nødvendig, og den er ogsaa nødvendig, om man vil have Ejendomsrettens Princip gennemført og sikre enhver sit. Det er interessant at se, at ved Kravet, naar det gælder Mand og Mand imellem, skal man respektere Ejendomsretten — ja, dèr er man jo enig. Det, den enkelte skaber, skal han have Ret til at beholde. Men hvad der gælder Mand og Mand imellem, bør ogsaa gælde mellem Borgere og Stat og mellem Stater. Der gives her ingen Vej udenom. Den enkelte skal beholde, hvad han skaber ved sit Arbejde, men saa maa man være rede til at afgive de fællesskabte Værdier til Dækning for den offentlige Husholdning. Selvfølgelig er det det offentlige, der skal have Grundskylden.

Jeg saa i Dag i et Blad, at L. S. nu har opgivet Svinekronerne og i Stedet for er gaaet over til at ligne efter Grundværdi. Det er jo ikke Meningen, at man skal betale Grundskyld hverken til Privatkapitalen eller til L. S. privat. Grundskylden skal betales til det offentlige, til vort Fællesskab.

Først og fremmest skal en saadan Reformlovgivning forberedes, og det er, hvad jeg for mit Vedkommende har faaet Løfte om. I øvrigt skal Dagens Gerning gøres, og der er meget, som skal klares. Jeg mener ikke, at der er nogen Mening i at spille Tiden med et ekstraordinært Folketingsvalg, saadan som det ærede Medlem Hr. Krag har været inde paa, og saadan som det nu sidst blev udtrykt af det ærede Medlem Hr. Frits Clausen. Naturligvis forstaaer jeg godt, at det ærede Medlem Hr. Krag kunde have Lyst til at se Resterne af Bondepartiet, og det kunde ogsaa være interessant for os andre at se den Klat, som det ærede Medlem Hr. Frits Clausen kan samle, men jeg synes, at vi maa bie, til Tiden er inde. Der er jo ingen, som tvivler om, at Befolkningens ganske overvejende Flertal staar bag den